

RE-thinking II

Destruktion er en del af min praksis. Sådan har det længe været.

I begyndelsen ikke selvvalgt. Men er man organiseret sådan, at materialisering er det ultimative, den implementerede tanke, og en nødvendighed i erkendelsen af mig og jer, bliver det, når tid tilsættes, til en del ting.

Er der, som i mit tilfælde, ringe eller ingen afsætning, hober det sig op.

Destruktion bliver en nødvendighed. En slags personhygiejne.

Og dér i ruinerne går man så og roder, - kinetisk og genetisk.

Intet er formuleret, men en vegeerende adfærd, hvor det konstruktive er latent og iboende. For ofte uventet, men næppe uafhængigt, sker der noget.

Et strejf af lys rammer et bøjet søm.